

Sygn. akt I CSK 39/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa A. L. i M. L.
przeciwko Przedsiębiorstwu Państwowemu "P." w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 kwietnia 2016 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powodowie M. i A. L. złożyli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 29 kwietnia 2016 r., w którym zmieniono wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 6 listopada 2014 r. i oddalono powództwo powodów o odszkodowanie, skierowane przeciwko P. w W.. Wyrokiem Sądu Okręgowego zasądzono od strony pozwanej na rzecz powodów dochodzone odszkodowanie.

W skardze kasacyjnej podniesiono zarzuty naruszenia prawa materialnego i procesowego. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący stwierdzali, że w rozpoznawanej sprawie występują trzy istotne zagadnienia prawne, przedstawione na s. 3-4 skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Skarżący wnosili o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku, treść skargi kasacyjnej i zawartą w niej prawną argumentację wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania oraz treść odpowiedzi na skargę (k. 1255 i n. akt sprawy), Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie - wbrew stanowisku skarżącego - nie występują przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Nie występuje przede wszystkim potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanych w kasacji zagadnień prawnych.

Po pierwsze, w przytoczonej odpowiedzi na skargę kasacyjną, uchwale Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2016 r., III CZP 62/16 (zapadłej po wydaniu zaskarżonego wyroku i po wniesieniu skargi kasacyjnej), stwierdzono, że rozporządzenie nr [...] Wojewody [...] z dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla Portu Lotniczego im. [...] w W. (Dz.Urz. Województwa [...] nr [...], poz. [...]) obowiązywało do dnia wejścia w życie uchwały nr [...] Sejmiku Województwa [...] z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla P. w W. (Dz. Urz.

Województwa [...] nr [...], poz. [...]). Sąd Najwyższy w ostatnim fragmencie uzasadnienia wykluczył możliwość zastosowania instytucji desuetudo w odniesieniu do wspomnianego rozporządzenia nr (...) Wojewody (...).

Po drugie, w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, a także w treści odpowiedzi na skargę kasacyjną, z powołaniem się na ukształtowane w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego, wyjaśniono, że przewidziane w art. 129 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - prawo ochrony środowiska (jedn. tekst : Dz.U. z 2017 r., poz. 519) roszczenia (o wykupienie nieruchomości lub jej części, o odszkodowanie) powinny być w dwuletnim terminie prekluzyjnym zgłoszone wobec podmiotu zobowiązanego, a termin ten biegnie od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Takim aktem było właśnie rozporządzenie nr (...) Wojewody (...), a z ustaleń faktycznych Sądów meriti wynika, że wspomniany termin nie został na pewno dochowany.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej powodów do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. przy uwzględnieniu postanowień art. 102 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 5 grudnia 2016 r.).